

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Aero – taxi OKR, a. s.**, se sídlem Tanvaldská 345, Liberec – Vratislavice nad Nisou, zastoupený JUDr. Janou Vyšanskou, Ph.D., advokátkou se sídlem Korunní 810, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábrž. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2014, č. j. 6 A 14/2014 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2014, č. j. 6 A 14/2014 – 39, bylo ve výroku I. rozhodnuto o zastavení řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva dopravy (dále jen „stěžovatel“) ze dne 20. 11. 2013, č. j. 20/2012-910-LET/11, kterým bylo jako nepřipustné zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Úřadu pro civilní letectví ze dne 28. 6. 2013, č. j. 3665-13-701 o vydání stavebního povolení na stavbu „Provozní hala GADBY I, letiště Hořkovice“. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve výroku II. tak, že stěžovateli byla uložena povinnost zaplatit žalobci (dále jen „účastník řízení“) náklady řízení podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. O vrácení soudního poplatku stěžovateli rozhodl městský soud ve výroku III. V odůvodnění usnesení městský soud uvedl, že účastník řízení vzal žalobu zpět s odůvodněním, že předmětné stavební povolení, proti němuž podal odvolání, které bylo zamítnuto jako nepřipustné, stěžovatel v přezkumném řízení zrušil. Výrok o nákladech řízení pak městský soud odůvodnil s odkazem na ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že skutečnost, že stavební povolení bylo po podání žaloby zrušeno v přezkumném řízení posoudil z procesního hlediska tak, že stěžovatel zavinil zastavení řízení. Výrok o vrácení soudního poplatku odůvodnil městský soud s odkazem na ust. § 10 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V úvodu kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že pro snadnější orientaci Nejvyššího správního soudu v předložené spisové dokumentaci uvádí podstatné skutečnosti. Přezkumné řízení bylo zahájeno v důsledku nepřipustného odvolání účastníka řízení proti vydanému stavebnímu povolení. O této skutečnosti byl účastník řízení dvakrát stěžovatelem informován, a i přesto podal žaloby. Následně stěžovatel obdržel k vyjádření žaloby podané proti jeho rozhodnutím projednávané městským soudem pod sp. zn. 11 A 9/2014, 6 A 14/2014 a 9 A 10/2014. Poté zaslal stěžovatel městskému soudu žádost o spojení těchto tří řízení

ke společnému projednání, a to vzhledem k tomu, že oba žalobci jednají ve shodě. Později zaslal městskému soudu vyjádření, ve kterém shrnul dosavadní průběh řízení a žádal opětovně o spojení předmětných řízení. V neposlední řadě byl městský soud informován, že se vede řízení o vydání dodatečného stavebního povolení, kdy se oba žalobci domáhají přiznání postavení účastníka stavebního řízení, přičemž stěžovatel dosud pravomocně nerozhodl. Proto stěžovatel navrhl, aby společné řízení o podaných žalobách bylo přerušeno do doby nabytí právní moci stěžovatelova rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení. Vzhledem k dalšímu procesnímu vývoji správního řízení pak navrhl v řízení o společném projednání všech tří žalob pokračovat. V souvislosti s uvedenými procesními návrhy stěžovatel obdržel přípis městského soudu, v němž mu bylo mimo jiné sděleno, že o návrhu na spojení řízení vedených pod sp. zn. 6 A 14/2014 a 9 A 10/2014, že žaloby napadly různými senátům a za toho stavu nelze věci spojit, neboť by tím došlo k porušení zásady zákonného soudce.

Nezákonnost napadeného usnesení spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení zásadní procesní otázky městským soudem, a to jak postupovat v řízení při souběžném podání žaloby ve věci zrušení rozhodnutí o stavebním povolení a využití mimořádných opravných prostředků správním orgánem, konkrétně zahájení přezkumného řízení meritorního rozhodnutí v daném řízení, které navíc bylo zahájeno bezmála měsíc před podáním žaloby. O zahájení přezkumného řízení byl účastník řízení řádně vyrozuměn. Rozhodnutím vydaným v přezkumném řízení bylo zrušeno stavební povolení vydané pro předmětnou stavbu z důvodu nesprávného procesního postupu a z důvodu nově vedeného řízení o dodatečném stavebním povolení, nikoliv proto, že účastník řízení mělo být přiznáno účastenství ve správním řízení o vydání stavebního povolení.

V souladu s ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. lze přiznat náklady žalobci v případě, že byl návrh vzat zpět z důvodu pozdějšího chování odpůrce nebo že bylo řízení zastaveno z důvodu uspokojení navrhovatele. V odůvodnění napadeného usnesení je podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. výslovně uvedeno, že řízení o žalobě bylo zastaveno v souladu s ust. § 47 písm. a) s. ř. s. Avšak na str. 2 napadeného usnesení je zcela nelogicky uvedeno, že stěžovatel zavinil zastavení řízení, neboť účastník řízení musel, vzhledem ke zrušení napadeného stavebního povolení, vzít žalobu zpět. Městský soud se vůbec nezabýval stěžejními skutečnostmi obsaženými ve spise, který byl navíc poskytnut prvnímu senátu Nejvyššího správního soudu, takže lze stěží dovodit, na základě jakých skutečností městský soud rozhodoval. Účastník řízení dopisem ze dne 30. 1. 2014 stěžovatele informoval, že je nucen vzhledem ke dvouměsíční prekluzivní lhůtě podat žaloby ve věci účastenství, z čehož bez dalšího vyplývá, že podání žaloby proti rozhodnutí o stavebním povolení byl pouze procesní krok navíc. Nelze tedy přisvědčit názoru městského soudu, že toto lze kvalifikovat jako pozdější chování odpůrce nebo dokonce, že stěžovatel zavinil zastavení řízení. Oproti tomu městský soud vůbec nereagoval na stěžovatelovu žádost o přerušování řízení, ani na žádost o spojení řízení. Pokud by se totiž stěžovatel ztotožnil s právním názorem účastníka řízení, musel by postupovat v souladu s ust. § 92 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a konstatovat, že odvolání je přípustné, že meritorní rozhodnutí nebylo doručeno všem účastníkům řízení a věc vrátit prvostupňovému orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Stěžovatel nic takového neučinil. Setrval na svém právním názoru, odvolání jako nepřípustné zamítl a vzhledem k zásadním procesním vadám řízení, které byly naprosto zjevné z předloženého spisu, zahájil přezkumné řízení. Stavební povolení tak bylo zrušeno z úplně jiných důvodů, než pro nepřiznání účastenství účastníku řízení. V případě, že by s účastníkem řízení mělo být jednáno jako s účastníkem stavebního řízení, napadené rozhodnutí by nenabývalo právní

pokračování

moci a přezkumné řízení by nemohlo být vůbec zahájeno. Vzhledem k této skutečnosti je vyloučeno, aby zahájením přezkumného řízení a zrušením meritorního rozhodnutí ve věci stěžovatel zavinil zastavení řízení a zároveň došlo k uspokojení účastníka řízení. Přezkumné řízení bylo zahájeno před podáním žaloby, účastník řízení o tom byl řádně informován, dokonce požádal před podáním žaloby o sdělení výsledku přezkumného řízení. Je proto v rozporu s principy dobré správy, když správní orgán udělal z úřední činnosti vše, co mohl a měl, bezprecedentně konstatovat, že stěžovatel zavinil zastavení řízení, a musí za to být potrestán, i když účastník řízení se o to nijak nepříčinil a vydané rozhodnutí významným způsobem zasáhlo do práv třetích osob, které neměly s podáním žaloby nic společného.

Stěžovatel tedy shrnul, že podaná žaloba nesystematicky směřovala proti rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumného řízení, a městský soud se tímto faktem věcně vůbec nezabýval. Je zcela nepochybné, že z procesního hlediska měl městský soud přijmout návrh na přerušování řízení a poté žalobu odmítnout, a ne řízení zastavit pro pozdější chování odpůrce. Jeho postup je zcela protiústavní a zakládající nebezpečný precedent, neboť soud musí žalobu zkoumat i z hlediska přípustnosti, což se v tomto případě nestalo. Vzhledem k výše uvedenému je aplikace ust. § 47 s. ř. s. a z ní vyplývající konsekvence vyloučena, čímž došlo k nesprávnému posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, což stěžovatel považuje za jeden ze stěžejních důvodů tvrzené nezákonnosti napadeného usnesení. Odůvodnění napadeného usnesení je samo o sobě nepřesvědčivé a vnitřně rozporné a náklady řízení byly účastníku řízení přiznány neoprávněně v rozporu s platnou právní úpravou. Stěžovatel městskému soudu opakovaně navrhoval spojení všech tří řízení ke společnému projednání, což se vzhledem ke skutkovým okolnostem projednávaného případu bez dalšího nabízelo. Všechny žaloby směřují proti rozhodnutím, která spolu skutkově úzce souvisejí. Dvě podané žaloby směřují proti účastenství ve stavebním řízení a navíc se jedná o dvě právnické osoby v postavení ovládané a ovládající osoby, které jednájí ve shodě. Třetí žaloba směřuje proti meritornímu rozhodnutí ve věci, tj. stavebnímu povolení. Náklady řízení tak byly neoprávněně přiznány 3x (to zatím stěžovatel předjímá, protože do vypršení lhůty k podání kasační stížnosti obdržel usnesení o zastavení řízení pouze ve dvou věcech), místo toho, aby byly eventuálně přiznány oprávněně maximálně 1x v případě, že účastník řízení by měl ve věci plný úspěch nebo by byl návrh vzat zpět z důvodu pozdějšího chování stěžovatele. Navíc přiznat 3x částku za zpětvzetí návrhu, což je právní úkon, který může v případě zrušení stavebního povolení v přezkumném řízení učinit za advokátní kancelář nekvalifikovaná administrativní síla, je v příkrém rozporu s dobrými mravy, jelikož přezkumné řízení bylo zahájeno ještě před podáním žaloby a účastník řízení byl na tuto skutečnost upozorněn. Stěžovatel disponuje pouze jedním originálem spisu a je stěžejně představitelné, jak tři senáty věcně rozhodují, když spis byl poskytnut pouze jednomu. Městský soud zcela pomínil procesní práva stěžovatele, jakož i svoje procesní povinnosti, když se vůbec nezabýval otázkou přerušování řízení a spojení řízení. Dále věcně příslušný senát nesprávně posoudil skutkový stav, který spočívá ve vadném hodnocení důkazů, které jsou obsaženy ve spisu a na jejichž základě by bylo spojení předmětných žalob ke společnému projednání více než vhodné. Městský soud se řádně nevypořádal s návrhem na spojení všech tří řízení ke společnému projednání, což lze považovat za vadu řízení, která mohla mít, a ve svém důsledku měla, vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé v rámci neoprávněného přiznání náhrady nákladů řízení. Odůvodnění napadeného usnesení je jako takové vnitřně rozporné, což stěžovatel považuje za důvody nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení. Na základě uvedených stížných

důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Účastník ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že stěžovatel v argumentačně poněkud nepřehledné kasační stížnosti v zásadě uvádí, že a) městský soud nesprávně posoudil zásadní procesní otázky, jak postupovat při „souběžném“ podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a využití mimořádných opravných prostředků správní orgánem; b) uvedené nesprávné posouzení právní otázky „v konečném důsledku znamená nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti vlastního odůvodnění a taktéž z toho důvodu, že v řízení před soudem došlo k zásadním vadám, které mají za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“; c) nebyly splněny podmínky ust. § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s., přičemž meritorní rozhodnutí bylo zrušeno z „úplně jiných procesních důvodů, než je nepřiznání účastenství v dotčeném řízení žalobci“; d) byly splněny předpoklady pro spojení řízení o podaných žalobách; e) přiznání nákladů řízení účastníku řízení, resp. „advokátní kanceláři“, je nemravné obohacení účastníka řízení, resp. jeho právního zástupce. K prvnímu argumentu účastník řízení uvedl, že vzhledem k tomu, že stěžovatel své rozhodnutí v přezkumném řízení bez vážného důvodu odložil až na konec dubna 2014, byl účastník řízení z důvodu opatrnosti a běhu prekluzivních lhůt pro podání žaloby nucen žalobu podat a dále byl v řízení povinen podle jednotlivých výzev městského soudu jednat. Náklady spojené s dotčenými úkony, které se stěžovatel zdráhá uhradit, účastníku řízení jednoznačně vznikly. Rozhodnutí městského soudu v tomto ohledu pokládá účastník řízení za správné a spravedlivé. Stěžovatel by měl akceptovat, že prostý fakt, že ve vztahu k dotčenému rozhodnutí zahájil přezkumné řízení, nijak neovlivňuje běh prekluzivních lhůt pro jeho napadení žalobou podle s. ř. s. Pokud by účastník řízení žaloby nepodal a přezkumné řízení by po několika měsících skončilo konstatováním, že ve stavebním řízení a rozhodnutí se sice vyskytly vady, ale nikoli v intenzitě, která by měla za následek zrušení stavebního povolení, neměl by účastník řízení prostředky účinné obrany a musel by se s legalizací černé stavby smířit. Přes veškerou snahu pokládá účastník řízení za nesrozumitelnou paradoxně právě argumentaci k bodu ad b). Dále se neztotožnil ani s tvrzením, že o uspokojení účastníka řízení nelze v daném případě hovořit, protože ke zrušení stavebního povolení došlo z úplně jiných procesních důvodů než je nepřiznání účastenství účastníku řízení. Uvedené tvrzení svědčí o účelovém formálním přístupu k otázce uspokojení účastníka řízení pozdějším chováním stěžovatele ve smyslu ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., jakož i o manipulativním přístupem k argumentaci účastníka řízení v podaném odvolání. Snahou účastníka řízení, a jeho jedinou motivací, od počátku bylo docílit zrušení stavebního povolení z důvodu jeho nezákonnosti a nezákonnosti řízení předcházející jeho vydání, a to podáním odvolání jako opomenutý účastník řízení. Účelová restriktivní konstrukce stěžovatele, podle které by bylo možné pokládat účastníka řízení za uspokojeného pouze v úzce vymezeném případě, když by bylo stavební povolení zrušeno právě z důvodu nezákonně opomenutého účastníka, neodpovídá smyslu a dikci ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. Účastník řízení poukázal na to, že v žalobě navrhl pouze spojení obou jím podaných žalob, a to s ohledem na vzájemnou vazbu obou napadených správních rozhodnutí. Pro spojení řízení o žalobách podaných žalobcem s řízením o žalobě podané společností AIRPORT PROPERTY INVESTMENT, s. r. o. nebyl žádný racionální důvod, a to bez ohledu na shodnost stavebního řízení a vazbu mezi oběma žalobci. Ani stěžovatel o obou odvoláních účastníka řízení, natož o odvolání společnosti AIRPORT PROPERTY INVESTMENT, s. r. o., nevedl společné řízení. Podle účastníka řízení nemohlo mít nespojení všech tří dotčených řízení ve svém důsledku jakýkoli vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a ani na zásadně nižší rozsah náhrady nákladů přiznaných stěžovateli, jakož i jakýkoli jiný vliv na zákonnost napadeného usnesení. Ze všech uvedených důvodů účastník řízení navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

pokračování

Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je svou povahou mimořádným opravným prostředkem proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů. Jako taková umožňuje, aby v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posuzoval jen nejzávažnější případy nezákonností v oblasti správního soudnictví. Mezi takové případy, kdy je kasační stížnost přípustná, však nepatří případy taxativně uvedené v ust. § 104 odst. 2 s. ř. s., které lze pro jejich povahu považovat za bagatelní. Proto se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval přípustností podané kasační stížnosti.

Podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu.

Otázkou přípustnosti kasační stížnosti ve smyslu citovaného ustanovení se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval.

Bylo tomu tak především v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, (publ. ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2116/2010 a dostupné na www.nssoud.cz), ve kterém rozšířený senát formuloval právní větu: „Ustanovení § 104 odst. 2 soudního řádu správního, se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení“. V odůvodnění citovaného usnesení pak uvedl, že „Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. není přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Jinými slovy, zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačné (čisté) podobě, musela by být pro nepřipustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné. (...) [P]okud je kasační stížností napaden též jiný výrok, je kasační stížnost zásadně přípustná. Právě situace, kdy kasační stížnost směřuje jak do výroku o věci samé, tak do výroku o nákladech řízení, působí výkladové problémy. Ty jsou způsobeny především zjištěním, že účastníci, kteří v rozhodnutí krajského soudu nejsou spokojeni pouze s vyrokem o nákladech řízení, se možnosti dosáhnout kasační stížností na tento výrok, domáhají podáním kasační stížnosti směřující též do výroku o věci samé. (...) Podle názoru rozšířeného senátu zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale naopak umožnit jej tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé. Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tudíž aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku o nákladech řízení. Logicky vzato, bude-li nepřipustná kasační stížnost do výroku o věci samé z některého z důvodů zde uvedených, pak osud této kasační stížnosti směřující proti výroku ve věci samé bude následován i tou její částí, kterou bude napaden výrok o nákladech řízení. (...) Rozšířený senát je rovněž jako senát sedmý toho názoru, že tomuto závěru svědčí i jazykový výklad ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. Citované ustanovení přezkum výroku o nákladech řízení totiž nevylučuje absolutně, ale pouze v případě, že kasační stížnost směřuje jen proti tomuto výroku.“

Podle obsahu kasační stížnosti ji stěžovatel podává proti usnesení městského soudu v celém rozsahu (jak je v ní výslovně tučně uvedeno na str. 4), tj. jak proti výroku I. o zastavení řízení, které je důsledkem procesního úkonu účastníka řízení (zpětvzetí žaloby ze dne 3. 7. 2014), tak proti výroku II. o nákladech řízení a proti výroku III. o vrácení soudního poplatku účastníku řízení (byť v tomto směru stěžovatel vůbec nic neuvedl). Stěžovatel městskému soudu obsáhle vytýká jednak procesní pochybení v průběhu řízení o žalobě, a jednak nesprávnou aplikaci ust. § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Ve vztahu k výroku I. o zastavení řízení v důsledku zpětvzetí žaloby, však žádné, byť i irelevantní argumenty, kterými by jakkoliv zpochybňoval zákonnost tohoto výroku, neuvedl. Stěžovatel nepochybně doručil zpětvzetí žaloby městskému soudu ani procesní postup městského soudu, který následoval po tomto úkonu. Stejně tak nepochybně splnění zákonných předpokladů pro zastavení řízení z důvodu zpětvzetí žaloby, např. zda lze účinky tohoto úkonu přičítat účastníku řízení apod. Městský soud vzhledem k jednoznačnému projevu vůle účastníka řízení, že bere žalobu zpět, neměl jinou možnost než v řízení postupovat podle ust. § 47 písm. a) s. ř. s. a řízení zastavit. Stěžovatel podanou kasační stížností

ve skutečnosti ani nechce dosáhnout, aby krajský soud v řízení pokračoval a žalobu meritorně projednal, protože si je zřejmě vědom toho, že s ohledem na kogentnost citovaného ustanovení takový postup není možný. Z argumentace obsažené v kasační stížnosti je mimo jakoukoliv pochybnost zřejmé, že dotčen na svých právech se cítí stěžovatel výrokem II. napadeného usnesení o nákladech řízení a že jejím smyslem je ve skutečnosti pouze dosáhnout zrušení výroku, kterým mu byla uložena povinnost zaplatit účastníku řízení náklady řízení ve výši 13.342 Kč. S ohledem na nepřipustnost kasační stížnosti jen proti výroku o nákladech řízení (§ 104 odst. 2 s. ř. s.), je proto kasační stížnost koncipována tak, že směřuje proti napadenému usnesení v celém rozsahu. Její část formálně brojí proti výroku I., a ještě formálněji proti výroku III., napadeného usnesení proto působí dojmem nutného přívážku, o který stěžovateli ve skutečnosti vůbec nejde, neboť jediným účelem podané kasační stížnosti je dosáhnout její přípustnosti proti výroku II. o náhradě nákladů řízení. Tvrzená újma, která spočívá v zásahu do stěžovatelovy majetkové sféry výrokem II. napadeného usnesení o náhradě nákladů řízení, však nemá při posuzování přípustnosti kasační stížnosti žádnou relevanci. Nepřipustnost kasační stížnosti proti výroku o nákladech řízení nelze obejít tím, že stěžovatel v ní formálně brojí také proti výroku o věci samé.

Protože kasační stížnost fakticky nesměruje proti výroku I. a III. napadeného usnesení, ale výlučně jen proti výroku II. napadeného usnesení o nákladech řízení, lze ve vztahu k ní podle názoru Nejvyššího správního soudu aplikovat ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. o nepřipustnosti. Proto se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat stěžovatelem uplatněnými stížními námitkami týkajícími se postupu městského soudu před vydáním napadeného usnesení, ani zákonností výroku o náhradě nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů odmítl kasační stížnost stěžovatele jako nepřipustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu